
Pre vašu
RADOŠŤ

John Piper

For Your Joy by JOHN PIPER

Copyright © 2020 by Radio Logos

Originally published in English by Desiring God with all foreign language
ministry rights owned by Desiring God.

2112 BROADWAY ST. NE, STE 150

MINNEAPOLIS, MN 55413

This edition published by arrangement with Desiring God

All right reserved

Vydavateľ: Rádio LOGOS, Na Starej tehelni 11, 974 01 Banská Bystrica, www.radiologos.sk

OBSAH

Úvod	4
Prečo musel Ježiš zomrieť?	5
Ako by ma mohol Ježiš milovať?	7
Čo keď Boha nemilujem?	9
Ako by som mohol milovať Boha, keď na svete dopúšťa toľko zla.	11
Prečo je to všetko o Bohu?	13
Čo to znamená pre mňa?	15
Čo by som mal robiť?	18
O vydavateľovi a autorovi	20

Úvod

PRED dvoma tisícami rokov nadhodil Ježiš so svojimi učeníkmi rozhovor o tom, čo sa o ňom povráva medzi ľuďmi. Opýtal sa ich: „Za koho ľudia považujú Syna človeka?“, a oni mu vymenovali niekoľko odpovedí, ktoré započuli. Potom ale Ježiš prešiel na osobnú rovinu. Pozrel sa im do očí a povedal: „A za koho ma pokladáte vy?“

O tom, čo si myslia druhí, sa ľahko hovorí. Príde ale chvíľa, keď na Ježišovu otázku budeme musieť odpovedať sami za seba. Za koho ho pokladáme my?

Ľudia najčastejšie hovoria, že bol veľkým mravným učiteľom – múdrom a súcitným človekom, ktorý neučil len svojimi slovami ale tiež svojím príkladom. C.S.Lewis – britský spisovateľ, ktorý je mimo iného autorom Letopisov Narnie – však trval na tom, že s takouto odpoveďou sa nemôžeme uspokojiť, pretože je príliš povrchná:

Pokúšam sa tu predísť pomätenému prehláseniu, ktoré o ňom ľudia niekedy vyhlasujú: „Som ochotný Ježiša prijímať ako veľkého mravného učiteľa, neprijímam však jeho nárok na to byť Bohom.“ To je jedna z vecí, ktoré nesmieme hovoriť. Nieкто, kto by bol iba človekom a hovoril to, čo Ježiš, by nemohol byť veľkým mravným učiteľom. Bol to buď šialenec – zrovnateľný s niekým, kto tvrdí, že je smažené vajce, alebo diabol z pekla. Musíte si vybrať. Buď ten muž bol a je Synom Božím; alebo šialencom či niečím ešte horším. Môžete ho umlčať ako blázna, môžete ho oplúť a zabiť ako démona; alebo mu môžete padnúť k nohám a nazývať ho Pánom a Bohom. Ale neoháňajte sa žiadnymi blahosklonnými nezmyslami o tom, že to bol veľký mravný učiteľ. Túto možnosť nám neponúkol. Nemal to v úmysle.

Otázka „za koho ho považujete vy?“ je najdôležitejšia otázka, akú si kedy môžete položiť. John Piper v tejto knihe predkladá odpovede na najčastejšie a zároveň najdôležitejšie otázky o Ježišovi Kristovi: kto je, prečo prišiel, čo urobil a prečo by nám na tom malo záležať.

Pokiaľ ste si tieto otázky už niekedy položili a hľadáte odpovede, ktoré nebudú vychádzať len z vašich vlastných úvah a teórií, ale z Božieho slova, tak sa pustite do hľadania spolu s nami. Pre vašu radosť.

Prečo musel Ježiš zomrieť?

Boh ho ustanovil za prostriedok zmierenia skrze jeho krv prostredníctvom viery. Tak Boh preukázal svoju spravodlivosť, keď prehliadol hriechy, ktoré boli spáchané už skôr.

Rimanom 3:25

Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.

1.list Jánov 4:10

Kristus nás vykúpil spod kliatby Zákona tým, že sám sa stal kliatbou za nás.

Galaťanom 3:13

KEBY Boh nebol spravodlivý, nebolo by nutné, aby jeho Syn trpel a zomrel. Keby nebol milujúci, nebol by ochotný nechať ho trpieť a zomrieť. Boh je ale spravodlivý a milujúci, a preto bol vo svojej láske ochotný naplniť to, čo požadovala jeho spravodlivosť.

Jeho zákon prikazuje: „Miluj Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou (Deuteronomium 6:5). Každý z nás však viac než Boha miluje niečo iné a práve to je podstata hriechu – zneuctievame Boha, pretože je pre nás prednejšie niečo iné a tiež podľa toho aj jednáme. Biblia preto hovorí: „Lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu“ (Rimanom 3:23). Oslavujeme, čo máme najradšej... a Boh to nie je.

Hriech nikdy nemôže byť malý, pretože sa ním prevíňujeme voči veľkému Bohu. Závažnosť previnenia závisí na vznešenosti toho, proti komu sme sa previnili. Stvoriteľ vesmíru si iste zaslúži nekonečnú úctu, obdiv i oddanosť, a nemilovať ho nie je teda nič bezvýznamné – je to zrada, ktorá hanobí Boha a ničí ľudské šťastie.

Boh je spravodlivý a tak tieto zločiny nemôže jednoducho zamiesť pod koberec. Jeho svätý hnev planie proti nim. Nenecháva nás na pochybách, že hriech si zaslúži trest: „Mzdou hriechu je smrť“ (Rimanom 6:23). „Osoba , ktorá hreší, zomrie!“ (Ezechiel 18:4).

Na každom hriechu spočíva svätá kliatba. Nechať ho bez trestu by bolo nespravodlivé. Len by sa tým podporilo ďalšie znevažovanie Boha. Svet by bol rýchlo pod nadvládou ľži. Boh preto hovorí: „Prekliaty je každý, kto nezotráva vo všetkom, čo je napísané v knihe zákona, a neplní to“. (Gal. 3,10; Deuteronomium 27:26).

Presne to znamená výraz „prostriedok zmierenia“ citovaný v Rimanom 3:25. Hovorí o zástupcovi, ktorý prišiel, aby z nás sňal Boží hnev – o zástupcovi, ktorého poslal sám Boh. Boží hnev je spravodlivý, a tak nebolo možné nad ním mávnuť rukou; musel byť naplnený. Ježiš Kristus ako náš zástupca neprišiel preto, aby Boží hnev zrušil, ale aby ho od nás odvrátil a vzal ho na seba.

Dajme si pozor, aby sme sa nezahrávali s Bohom a nezľahčovali jeho lásku. Až keď pochopíme, aké vážne je naše previnenie a aký spravodlivý je jeho hnev, zostaneme stáť v úžase nad jeho láskou. Avšak vo chvíli, keď si vďaka Božej milosti uvedomíme vlastnú nehodnosť a pohliadneme na Kristove utrpenie a smrť, z našich úst zaznie vyznanie: „ Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho syna ako obeť zmierenia (snímajúci Boží hnev) za naše hriechy“ (1.Jánova 4:10).

Ako by ma Boh mohol milovať?

V ňom máme skrze jeho krv vykúpenie a odpustenie priestupkov podľa bohatstva jeho milosti.

Efezanom 1:7

Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.

Ján 3:16

Sotvako totiž zomrie za spravodlivého, aj keď za dobrého sa azda niekto odhodlá zomrieť. No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.

Rimanom 5:7-8

BOH nám veľkosť svojej lásky ukázal dvoma spôsobmi. Tým prvým je veľkosť obeti, ktorú bol ochotný položiť, aby nás zachránil pred odplatou za hriech. Tým druhým je skutočnosť, že sme jej ani v najmenšom neboli hodní.

Veľkosť jeho obeti k nám zaznieva zo slov: „Dal svojho jediného Syna“ (Ján 3:16) i samotného Ježišovho mena „Kristus“. Toto slovo je odvodené z gréckeho *Christos* a znamená „Pomazaný“ alebo „Mesiáš“, čo je veľmi vznešený titul. Mesiáš mal byť kráľom Izraela, ktorý porazí Rimanov a prinesie svojmu národu mier a bezpečie. Stručne povedané, ten, koho Boh poslal ako spasiteľa hriešnikov, bol jeho vlastný Syn, jeho jediný Syn a Pomazaný kráľ Izraela – a v skutočnosti tiež kráľ celého sveta (Izaiáš 9:6-7).

Keď si k tomu pripočítame, akou hroznou smrťou Kristus zomrel, začne nám dochádzať, že obeť, ktorú Otec i Syn položili, bola neopísateľne veľká – dokonca nekonečná, keď

uvážime, aký obrovský je rozdiel medzi Bohom a ľuďmi. Napriek tomu sa ale Boh rozhodol túto obeť priniesť, aby nás zachránil.

Veľkosť jeho lásky vynikne ešte silnejšie, keď si uvedomíme svoju nehodnosť. „Sotvakto zomrie za spravodlivého, aj keď za dobrého sa azda niekto odhodlá zomrieť. No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni“. (Rimanom 5:7-8). Jediné čo sme si od Boha zaslúžili, bol trest; na Ježišovu obeť sme nemali najmenší nárok.

Kedysi som niekoho počul povedať: Boh nezomrel za žaby. Zomrel za nás, pretože ako ľudia máme svoju hodnotu. Bez toho, aby si to uvedomoval, obrátil milosť hore nohami. Skutočnosť je totiž opačná. My sme oveľa horší než žaby! Žaby nikdy nezhrešili, nikdy sa Bohu nevzopreli a nikdy k nemu nepristupovali s opovrhnutím ako k niečomu nepotrebnému. Nebolo nutné, aby za ne Boh umieral, pretože žaby nie sú zvrátené. My však takí sme. A náš dlh je obrovský, že ho dokáže splatiť iba Božia obeť.

Existuje len jedno vysvetlenie Božej obeti za nás. A my to nie sme. Je to „bohatstvo jeho milosti“ (Efezanom 1:7). Boh to všetko učinil z vlastného rozhodnutia a nič za to nežiada. Neurobil to kvôli našej hodnote, ale z prekypujúcej plnosti svojej nekonečnej hodnoty. V skutočnosti práve v tom spočíva Božia láska: túžba uchvátiť nehodných hriešnikov niečím, čo im prinesie večné a neprekonateľné šťastie – túžba uchvátiť ich svojou nekonečnou krásou, napriek tomu, že za to musí zaplatiť veľkú cenu.

Čo keď Boha nemilujem?

Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev.

Ján 3:36

A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života.

Matúš 25:46

Za trest sa dostanú do večnej záhuby, ďaleko od Pánovej tváre a od slávy jeho moci.

2. Tesaloničanom 1:9

NIE JE asi nikto, komu by sa v šťastných chvíľach nechcelo žiť večne. Pranie zomrieť sa do našej mysle vkráda len vtedy, keď máme pocit, že už ďalej nedokážeme znášať svoje utrpenie. V skutočnosti však ani v takých momentoch netúžime po smrti, ale po úľave. Priali by sme si znova prežívať šťastné chvíle, zbaviť sa bolesti, znovu sa stretnúť s milovanými ľuďmi, ktorí zomreli. Skrátka, túžime po živote a po šťastí.

Pokiaľ si smrť predstavujeme ako vrchol dobrého života, tak len klameme sami seba prázdnyimi zromantizovanými predstavami. Smrť je našim nepriateľom. Navždy nám zabráni prístup ku všetkým potešeniam tohto života. Niekedy ju označujeme krásnymi slovami, a pritom je v najlepšom prípade len menšou z dvoch ziel. Kat, ktorý nám dá ranu z milosti, predsa nenaplnuje našu túžbu, ale ukončuje všetky naše nádeje. Túžbou každého človeka je žiť a byť šťastný.

Je to preto, že nás Boh tak stvoril. „Ľuďom dal Boh do srdca túžbu po večnosti“ (Kazateľ 3:11). Boli sme stvorení na obraz Boží a Boh miluje život a žije naveky. Boli sme stvorení, aby sme žili naveky, a naozaj budeme. Opakom večného života je zánik. Tým je peklo. Ježiš o pekle hovoril viac než ktokoľvek iný a tiež jasne povedal, že pokiaľ odmietneme večný život, ktorý nám ponúka, nečaká nás koniec existencie, ale plná tiaž Božieho hnevu. „Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev“ (Ján 3:36).

A zostáva na ňom naveky. Ježiš povedal: „A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života“ (Matúš 25:46). To nie sú prázdne slová, ale skutočnosť, ktorá ukazuje, ako nekonečne zlé a zvrátené je pristupovať k Bohu s ľahostajnosťou a pohrdaním. Preto nás Ježiš varuje: „Ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp si ho; lepšie ti bude, ak vojdeš do Božieho kráľovstva jednooký, než ako by ťa mali s oboma očami vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nevyhasína“ (Marek 9:47-48).

Večný život nie je len pokračovaním tohto života so všetkými radosťami a strastami. Takisto ako je peklo najhorším možným výsledkom tohto života, je „večný život“ jeho najlepším možným výsledkom. Je to najvyššie a neustále rastúce šťastie, v ktorom hriech ani smútok nemá najmenšie miesto. Všetko, čo nám v tomto padlom svete pôsobí bolesť i všetko zlé bude odstránené. Všetko dobré – všetko, čo nám prináša skutočné a trvalé šťastie – bude zachované, očistené a ešte intenzívnejšie.

Premenení budeme aj my sami, aby sme boli schopní zažívať radosť v doposiaľ nepredstaviteľnej miere. „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú“ (1.Kor. 2:9). Tí, ktorí veria Kristovi, majú to najlepšie ešte len pred sebou – to je pravda, ktorá platí po celý náš život. Jedného dňa zakúsime Božiu slávu, ktorá prináša skutočné uspokojenie. „A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista“ (Ján 17:3). Ježiš trpel a zomrel preto, aby sa stal našim pokladom a priniesol nám večný život. Ako by sme ho mohli odmietnuť?

Ako by som mohol milovať Boha, keď na svete dopúšťa toľko zla?

Vy ste proti mne osnovali zlo, Boh to však obrátil na dobro.

Genesis 50:20

Ved' v tomto meste sa naozaj spojili Herodes a Pontský Pilát s pohanmi a s izraelským ľudom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, aby vykonalí všetko to, čo tvoja ruka a tvoj zámer vopred určil, že sa má stať.

Skutky 4:27-28

Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu.

Deuteronomium 29:28

TO najhlbšie, čo možno o zle a utrpení povedať je, že v Ježišovi Kristovi do neho vstúpil sám Boh a premenil ho v dobro. Pôvod zla je zahalený do tajomstva. „Slobodná vôľa“ je len označením tohto tajomstva, ktoré nedokáže vysvetliť, prečo sa dokonalé stvorenie rozhodlo zhrešiť. Môžeme ho popísať aj slovami „Božia zvrchovanosť“, ale i toto označenie, napriek tomu, že je absolútne pravdivé a biblické, zanecháva mnoho nezodpovedaných otázok. Biblia nám neposkytuje všetky informácie, ktoré by sme si priali. Namiesto toho hovorí: „Skryté veci patria Hospodinovi“ (Deuteronomium 29:28).

Podstatou kresťanstva nie je vysvetlenie pôvodu zla, ale zjavenie, ako do neho Boh vstupuje a mení ho v pravý opak – na večnú radosť a spravodlivosť. Biblia už od začiatku naznačovala, že práve tak to bude s Mesiášom. Jakobov syn Jozef bol predaný do otroctva a celých sedemnást rokov sa zdalo, že o neho Hospodin nedbá. Boh bol ale celú tú dobu s ním a nakoniec z neho urobil vládcu Egypta, aby tých, ktorí ho sem predali zachránil pred smrťou hladom. Keď Jozef po rokoch hovoril so svojimi bratmi, zhrnul všetky vtedajšie udalosti slovami: „Vy ste proti mne osnovali zlo, Boh to však obrátil na dobro“ (Genezis

50:20). Bez toho, aby si to sám uvedomoval, boli jeho slová predzvestou Ježiša Krista, ktorý bol o veľa rokov neskôr zavrhnutý pre našu záchranu.

Môžeme sa zamyslieť aj nad Ježišovými predkami. Boh bol kedysi jediným kráľom Izraela, ale ľudia sa mu vzopreli a dožadovali sa ľudského vladára: „Nie, nech nám vládne kráľ!“ (1.Samuelova 8:19). Neskôr sami vyznávajú: „Ku všetkým svojim hriechom sme totiž pridali ďalšie zlo: Žiadali sme si kráľa“ (1.Samuelova 12:19). Boh však bol i v tom. Z rodu týchto kráľov prišiel na svet Ježiš Kristus. Bezhriešny Spasiteľ, ktorý prišiel zachrániť hriešnikov, mal svoj telesný pôvod v hriechu.

Najviac ohromujúca je však skutočnosť, že zlo a utrpenie boli Kristovi určené ako cesta k víťazstvu nad zlom a utrpením. Každá zrada i násilie proti Kristovi boli hriešne. Ale Boh bol v tom. Biblia hovorí: „ A tohto muža, vydaného na základe určeného Božieho zámeru a predvídania, ste rukou zločincov pribili na kríž a zabili“ (Skutky 2:23). Rany na jeho chrbte, trne na jeho hlave, pľuvance a modriny na jeho tvári, klince v jeho dlaniach, oštep v jeho boku, výsmech vladárov, zrada jeho priateľa, útek jeho učeníkov – to všetko boli následky hriechu, ale zároveň i Božím plánom, ako zlomiť moc hriechu. „Veď v tomto meste sa Herodes a Pontský Pilát naozaj spojili s pohanmi a s izraelským ľudom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, aby vykonal všetko to, čo tvoja ruka a tvoj zámer vopred určili, že sa má stať“ (Skutky 4:27-28).

Žiadny hriech nie je väčší než vražda Božieho Syna. Ježiš Kristus vytrpel viac než ktokoľvek z ľudí, hoci sám bol tým najnevinnejším človekom. A napriek tomu v tom všetkom bol Boh: „Hospodinovi sa zapáčilo zdrviť ho utrpením“ (Izaiáš 53:10). Jeho zámerom bolo skrze zlo a utrpenie oboje zničiť. „Pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie“ (Izaiáš 53:5). Boh chcel skrze utrpenie Ježiša Krista ukázať svetu, že neexistuje žiadne zlo ani hriech, ktorý by v Kristovi nedokázal premeniť na večnú spravodlivosť a radosť. Utrpenie, ktoré sme si sami spôsobili, sa stalo nádejou našej spásy. „Otče,, odpusť im, lebo nevedia čo robia“ (Lukáš 23:34).

Prečo je to všetko o Bohu?

Ved' aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu.

1.Petrova 3:18

No vy, čo ste boli kedysi vzdialení, stali ste sa teraz v Ježišovi Kristovi blízkymi skrze Kristovu krv.

Efezanom 2:13

Potom pristúpim k Božiemu oltáru, k Bohu svojej radosti.

Žalm 43:4

EVANJELIUM by sme mohli definovať mnohými rôznymi spôsobmi, ale keď príde na podstatu veci, je evanjeliom Boh sám. Slovo „evanjelium“ znamená „dobrá správa“. Kresťanstvo je predovšetkým posolstvom, nie teológiou. Je to akoby vojnoví zajatci v skrytom rádiu započuli, že ich spojenci pristali len kúsok od nich a už skoro budú oslobodení. Strážte si márne lámu hlavu, čo vyvolalo všetko to nadšenie.

Čo je však na tej správe také dobré? Bez ohľadu na to, z ktorého konca začneme, dostaneme sa vždy k rovnakej odpovedi: Boh sám. Každé písmenko evanjelia nás vedie k Bohu, a keď nie, tak to nie je evanjelium. „Spasenie“ by nebolo dobrou správou, pokiaľ by znamenalo záchranu od pekla, ale neprivedlo nás k Bohu. „Odpustenie“ by nebolo dobrou správou, pokiaľ by nám poskytlo úľavu od pocitu viny, ale neotvorilo cestu k Bohu. „Ospravedlnenie“ by nebolo dobrou správou, pokiaľ by sme vďaka nemu boli právne spôsobilí pristúpiť pred Boha, ale napriek tomu s ním nezačali mať obecenstvo. „Vykúpenie“ by nebolo dobrou správou, pokiaľ by sme sa vďaka nemu dostali do Božej rodiny ale nie do jeho objatia. A my to nesmieme prehliadať, pretože ide o rozhodujúcu skutočnosť.

Mnoho ľudí prijíma dobrú správu bez toho, aby prijali Boha. Skutočnosť, že nechceme do pekla však ešte nie je dôkazom, že sme dostali nové srdce. Nikto nechce do pekla, to nie je nič neprirodzené. Nepotrebuje mať nové srdce, aby ste začali túžiť po odpustení a úľave,

ktorú prináša, alebo chceli byť zbavení Božieho hnevu a získať dedičstvo v Božom kráľovstve. To všetko je pochopiteľné bez toho, aby v živote človeka došlo k akejkoľvek duchovnej zmene. Nemusíte byť znovuzrodení, aby ste po týchto veciach túžili, veď po nich túži aj diabol.

Je úplne v poriadku usilovať sa o všetky tieto veci. V skutočnosti by bolo nerozumné nestáť o ne. Svojou vnútornou premenou si však môžeme byť istí až vo chvíli, keď po všetkých týchto veciach začneme túžiť preto, aby sme mohli zakúsiť Boha. To je tiež hlavný dôvod, prečo Kristus zomrel. „Veď aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu“ (1. Petrova 3:18).

Prečo je práve to podstatou evanjelia? Pretože plné a trvalé šťastie môžeme zažívať len pokiaľ poznávame a zakúšame Božiu slávu. Ak naša radosť pramení z iného zdroja, dopúšťame sa modlárstva a zneuctievame Boha. Božiu slávu totiž najviac zjavujeme radosťou z nej – tak nás Boh stvoril. Dobrá správa Kristovho evanjelia znie, že Boh i za cenu vlastného Syna urobil všetko, čo bolo potrebné, aby nás očaril niečím, čo nám prinesie večné a neustále rastúce šťastie – aby nás očaril sebou samým.

Boh ľuďom zjavil sám seba ako zdroj plného a trvalého šťastia už dávno pred tým, než na Zem prišiel Kristus. „Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v tvojej prítomnosti. Po tvojej pravici je večná blaženosť“ (Žalm 16:11). Potom poslal Krista, aby nás uviedol do najhlbšej a najtrvalejšej radosti, akú kedy môžeme zakúšať. Jeho pozvanie znie: Odvráťte sa od „dočasného úžitku z hriechu“ (Židom 11:25) a poďte k „večnému blahu“. Poďte ku Kristovi.

Čo to znamená pre mňa?

Toto som napísal vám, čo veríte v meno Božieho Syna, aby ste vedeli, že máte večný život.

1.Jánova 5:13

Amen, amen, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života.

Ev. Jána 5:24

Kajajte sa a obráťte sa, aby boli zotrené vaše hriechy.

Skutky 3:19

Udržujte sa v Božej láske a očakávajte milosrdenstvo nášho Pána Ježiša Krista pre večný život.

Júda 1:21

- Boh nás stvoril k svojej sláve.

Prived' mojich synov zďaleka a moje dcéry od končín zeme, všetkých...ktorých som stvoril na svoju slávu, utvoril a urobil.

Izaiáš 43:6–7

Boh nás stvoril preto, aby „zväčšil“ svoju vznešenosť spôsobom, akým teleskopy zväčšujú hviezdy. Stvoril nás, aby zjavil svoju dobrotu, pravdu, krásu, múdrosť a spravodlivosť. A najväčším zjavením Božej slávy je naša hlboká radosť v ňom, vtedy, keď sa nám dostáva potešenie chváliť ho. Boh je v nás najviac oslávený, keď my svoje najväčšie potešenie nachádzame v ňom.

- **Každý človek by mal žiť pre Božiu slávu.**

Či teda, jete, alebo pijete, alebo čokoľvek robíte, všetko robte na Božiu slávu.

1.Korintňanom 10:31

Pokiaľ nás Boh stvoril k svojej sláve, tak je zrejmé, že by sme pre ňu tiež mali žiť. Naša povinnosť vychádza z jeho ustanovení. Našou prvoradou povinnosťou je teda zjavovať Božiu hodnotu tým, že on sám bude našim potešením. V tom spočíva podstata lásky k Bohu (Matúš 22:37), dôvery v Boha (1.Jánova 5:3-4) a vďačnosti Bohu (Žalm 100:2-4). Tu leží koreň skutočnej poslušnosti a predovšetkým lásky k druhým ľuďom (Kolosanom 1:4-5).

- **Nikto z nás neoslavuje Boha tak, ako by mal.**

Všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.

Rimanom 3:23

Čo to znamená nemať Božiu slávu? Znamená to, že nikto z nás nedôveroval a necenil si Boha natoľko, ako by mal. Nenachádzali sme uspokojenie v jeho vznešenosti a tak sme sa vydali vlastnou cestou. Hľadali sme uspokojenie v niečom inom, čo pre nás bolo cennejšie než Boh – stali sa z nás modlári (Rimanom 1:21-23). Od chvíle, keď hriech prvýkrát vstúpil do sveta, neústupne odmietame vnímať Boha ako poklad, ktorý uspokojí všetky naše túžby (Efezanom 2:3). A to je desivou urážkou Božieho majestátu (Jeremiáš 2:12-13).

- **Všetci si zaslúžime Božie odsúdenie.**

Odplatou za hriech je smrť...

Rimanom 6:23

Každý z nás znevážil Božiu slávu. Ako? Tým, že dávame prednosť niečomu inému. Svojou nevďačnosťou, nedôverou a neposlušnosťou. Bolo by celkom spravodlivé, keby nám Boh naveky odoprel prístup k radosti z jeho slávy. „Za trest sa dostanú do večnej záhuby, ďaleko od Pánovej tváre a od slávy jeho moci“ (2.Tesaloničanom 1:9).

Slovo „peklo“ sa v Novom zákone objavuje dvanásťkrát – z toho jedenásťkrát ho používa sám Ježiš. Peklo nie je mýtus vymyslený zachmúrenými a rozhnevanými kazateľmi. Je to

vážne varovanie od Božieho Syna, ktorý zomrel, aby zachránil hriešnikov pre jeho prekliatím. Ignorovať Ježišove slová by bolo veľmi riskantné.

Keby týmto Biblia vo svojom rozboře stavu ľudstva končila, boli by sme odsúdení k bezútešnej a beznádejnej budúcnosti. Našťastie tým Biblia nekončí...

- **Boh poslal svojho jediného Syna, aby nám otvoril cestu k večnému životu a radosti.**

Ježiš Kristus prišiel na svet spasit' hriešnikov...

1.Timoteovi 1:15

Dobrá správa znie, že Kristus zomrel za hriešnikov ako sme my a telesne vstal z mŕtvych, aby dokázal spásnu moc svojej smrti a otvoril nám dvere k večnému životu a radosti (1.Korint'anom 15:20). To znamená, že Boh môže zbaviť hriešnikov ich viny a pritom zostať spravodlivý (Rimanom 3:25-26). „Veď aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu“ (1.Petrova 3:18). Hlboké a trvalé uspokojenie nájdeme až vo chvíli, keď sa vrátíme k svojmu Bohu.

- **To, čo Kristu vydobyl svojou smrťou patrí len tým, ktorí činia pokánie a dôverujú mu.**

Uver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom.

Skutky 16:31

„Činiť pokánie“ znamená odvrátiť sa od všetkých klamlivých sľubov hriechu. „Viera“ znamená nájsť svoje uspokojenie v tom, kým je pre nás Boh v Ježišovi Kristovi. „Kto verí vo mňa,“ hovorí Ježiš, „nikdy nebude smädný“ (Ján 6:35). Spasenie si nemôžeme zaslúžiť, nemôžeme ho získať vlastnou snahou (Rimanom 4:4-5). Spasení sme z milosti skrze vieru (Efezanom 2:8-9). Spasenie je dar (3:24). Získame ho, pokiaľ si ho budeme cenit' nad všetko ostatné (Matúš 13:44). A v tej chvíli sa naplní Boží plán so stvorením: On bude oslávený v nás a my budeme uspokojení v ňom – naveky.

Čo by som mal robiť?

***Ked' sa vydával na cestu, ktosi k nemu pribehol, padol pred ním na kolená a pýtal sa ho:
„Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som sa stal dedičom večného života?“***

Marek 10:17

***Žalárnik si vypýtal svetlo, vbehol dnu a celý rozochvený padol pred Pavla a Sílasa...a
povedal: „Páni, čo mám robiť, aby som bol spasený?“***

Skutky 16:29-30

- Odvráťte sa od klamných sľubov hriechu.
- Poproste Ježiša Krista, aby vás oslobodil z otroctva hriechu a zbavil vás zaslúženého trestu. „Veď každý, kto by vzýval Pánovo meno bude spasený“ (Rimanom 10:13).
- Začnite všetku svoju nádej upínať na to, kým je pre vás Boh v Ježišovi Kristovi.
- Zlomte moc hriechu vo vás a to skrze vieru, že vám Božie sľuby zaručujú omnoho väčšie potešenie.
- Začnite čítať Bibliu, aby ste poznali úžasné a veľkolepé Božie sľuby, vďaka ktorým môžete získať slobodu (2.Petrova 1: 3-4).
- Nájdite si zbor, kde ľudia žijú podľa Biblie a cenia si Krista nado všetko (Filipanom 3:7). Spolu s nimi potom môžete chváliť Boha a rásť vo viere.

**Vedeli ste, že nám Boh prikazuje,
aby sme boli radostní?**

Radostne slúžte Hospodinovi!

Žalm 100:2

Raduj sa v Hospodinovi a dá ti, po čom túži tvoje srdce.

Žalm 37:4

Najlepšia správa na svete znie, že medzi našim najväčším šťastím a dokonalou Božou svätosťou nie je žiadny rozpor. Naše uspokojenie v Bohu – v tom, kým je pre nás v Ježišovi Kristovi – ho vyvyšuje ako najvzácnejší poklad a nám prináša viac radosti – večnej, nekonečnej radosti – než čokoľvek iné.

Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v tvojej prítomnosti. Po tvojej pravici je večná blaženosť.

Žalm 16:11

Desiring God sa snaží šíriť zanietenie pre Božiu vyvýšenosť nad všetkým – k radosti všetkých ľudí skrze Ježiša Krista. Sme tu preto, aby sme vám pomohli nájsť radosť – Boh je v nás totiž najviac oslávený vtedy, keď my svoje najväčšie uspokojenie nachádzame v ňom. Na našich internetových stránkach nájdete stovky materiálov od Johna Pipera (knihy, CD, DVD, kázne, články, materiály pre nedeľnú školu a ďalšie), ktoré sú dostupné buď zdarma, alebo za veľmi nízke ceny.

Desiring God

2601 East Franklin Avenue

Minneapolis, MN 55406-1103

Tel.: 1 888 346 4700

www.desiringGod.org

John Piper je kazateľom zboru Bethlehem Baptist Church v centre Minneapolis v Minesote. John vyrastal v Greenville v Južnej Krolíne a študoval na Wheaton College, kde tiež prvýkrát pocítil Božie povolanie do služby. Neskôr pokračoval v štúdiu na Fuller Theological Seminary (kde získal titul B.D.) a Mníchovskej univerzite (D.theol.). Nasledujúcich šesť rokov vyučoval predmet Biblical Studies (biblické štúdium) na Bethel College St. Paul v Minesote a v roku 1980 prijal povolanie slúžiť ako kazateľ v zbore Bethlehem. John Piper je autorom mnohých kníh a jeho kázne sú vysielané v každodennom rozhlasovom vysielaní Desiring God. So svojou ženou Noel majú štyroch synov, jednu dcéru a mnoho vnúčat.